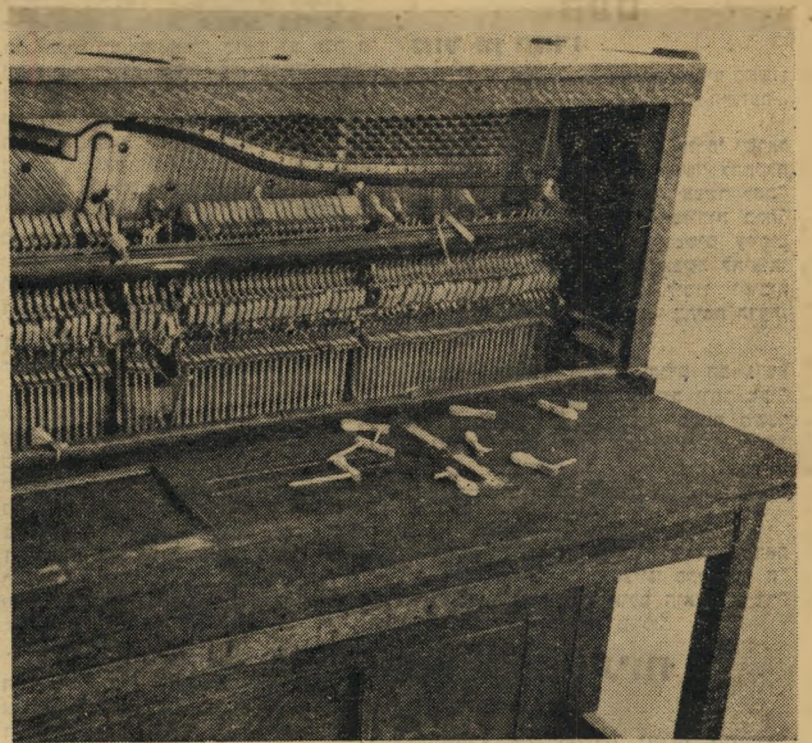

שיטרת לא ראה

פפתה הרוב. בחדר הראשון היו מחוכים כלי הנגינה של תזמורת המועדון. בפניה עמד פסנתר. הפורעים המטירו עליו מכות, השאירו אותו מרוסק, כמוזכרת לטרור שהשתולל במועדון הקומוניסטי, לא מנע עצמו גם מפגיעה והריתת חדר המוסיקה של הצעירים.

אחרי הקרב. בחור ובחורה, חברי המועדון הקומוניסטי, יושבים באחד החדרים שסבלו במיוחד מן ההתקפה. מימין, עומדת דלת ארון הספרים השרופה. על הקיר: הכוכב האדום, כשליצרו עלה זית, דגל המדינה וסיסמה כתובה ערבית: ללמוד, ללמוד ושוב ללמוד.

קרבן ההמון. חסן בנא, 16, עמד ליד בית חליל נירג'ורה כאשר הטילו עליו הפורעים מצור. פתאום הכיר אותו אחד מהם כחבר תנועת הנוער הקומוניסטית, הנחית עליו מהלומה.

שרידים עלובים. זה כל מה שנשאר מכלי התזמורת של המועדון, ששוים היה 4000 לירות. כל כלי הנחושות נמעכו, התופים נשברו. רק בקושי אפשר להכיר את החלקים.

קיבל מכות. ג'ריס בשארה, בן 13, היה היחיד שנמצא בתוך המועדון בשעת ההתפרצות. הפורעים התנפלו עליו, היכו אותו לפני השליח לברוח.

הפרוץ את הדלת והחלו דולקים במדרגות המובילות לקומה הראשונה, ניצבה פתאום הצעירה מולם, פרצה בצעקות היסטוריות: „אל תעלו! אני אשה לבדי בבית! איפה כבודכם הגברי? איזה מין ערבים אתם, המתפרצים לבית שיש בו אשה לבדה?”

לרגע עמדו המסתערים במבוכה. „ראינו את הארבעה עולים לכאן, השיבו. הוציאו את אותם החוצה. אנחנו רוצים להרוג את הערסאת * האלה. אנחנו נהרוג את הקומוניסטים המקוללים.”

הבחורה הוספה לחסום את הדרך. לב" סוף נסוגו המתקיפים. אך הם לא ויתרו על המערכה. הם תפסו עמדות בסימטה, החלו ברגימה שיטתית של הדירה. אבנים מכל הגדלים ניפצו את החלונות, ריסקו

הגיעו לדלת העץ הירוקה של בית חליל אל-חורי. ארבעה מהם החליטו לחפש שם מיקלט, נעלו את הדלת מאחוריהם, עלו לדירה שבקומה הראשונה. החמישי התח" מק חורה למרכז המפלגה.

המתקיפים הגיעו לדלת הירוקה, ניסו לפ" רוח אותה. מספרת אמו של חליל אל-חורי, א'מנה לבנת-שיער, שמאורעות השבוע ה" אחרון מילאו אותה מרירות: „הייתי ב" בית קרובים, כאשר שמעתי שכפריים מ" זוינים ערכו צייד ברחובות העיר והטילו מצור על בתנו, שם התחבאו בני ושנים מחברנו. רציתי לרוץ לשם, לעשות משהו. קרובי לא נתנו לי. אין יותר בטחון בר" חובות, אמרו לי. אסור לך לרדת, כי סיי" רוריסטים השתלטו על העיר!”

בשעת ההתקפה, היתה בבית רק בתה

איש מהתושבים לא העז להתערב, כי איש לא רצה לסכן את חייו.

בהצטלבות הראשונה, התחמק פואד אל חורי, ראש הסיעה הקומוניסטית במועצה. להגותו של יעקב פרח. משם טלפן לעיריה, ביקש לדבר עם משה רוח. „כאן מדבר פואד אל-חורי", הודיע. „אני והחברים שלי לא יכולים להגיע לעיריה. ערבים מוויינים הת" קיפו אותנו. צריך להודיע למשטרה שתביא להגן עלינו.”

רוח הביע את צעריו. „מוטב שתתקשר ישר עם המשטרה", הודיע. „גם אני אעשה זאת מכאן.”

הסירוריסטים השתלמו.

החמשה הנותרים המשיכו, בינתיים, ב" בריחתם. מאה מטרים ממנו של כח

הם טעו. לכל אורך הדרך, ארבו להם מש" מרות.

התקיפו אותנו...

בסימטה הראשונה, התנפלה עליהם קבו" צה של תריסר כפריים. אחד מהם הרים את מקלו, הוריד אותו בכל כוחו על ראשו של מונעם ברג'ורה, אחד מהששה. ברגע האחרון, ניצל ברג'ורה מן המכה, שהיתה מו" חצת את ראשו. חברו, חליל אל-חורי, זינק קדימה, תפס בורעות המתקיף. המקל שינה את כיוונו, חבט באל-חורי, מעך את צלעו" חיו.

עתה הבינו הקומוניסטים כי העניין רציני. הם ויתרו על הרעיון להגיע לעיריה. חיפשו רק דרך להציל את חייהם. הם נסו בבהלה, כשמתקיפיהם רודפים אחריהם בסימטות ה" צרות, הרצופות אבנים קטנות חלקלקות.